

İki Kişilik Yalnızlığımız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Nisan 2015

Zaman nakşederken zehrini
Kelamın biri bin para
Yoldan çıkmış bir kez heyula varlığı
Devranın...
Yola gelmek en mubah
Sıktın sıyrıılır aniden
Dönmek geri
Geldiğin o nüve
Saklı nice hatırat
Emsalsiz bir sevda
Nefrete inat.

Tıpkı eski günlerde gezdiğimiz tozlu yollardaki iki kişilik yalnızlığımız gibi arka arkaya dizerken gönül ipine bu yürek sesini aynı yürekte buluşmuş nadide bir güfte sevi dili henüz rutubetlenmemişken ve çürümüşken o koza terk edilmişinin ardından...

Ne yârin vefasızlığı ne dostun ihaneti ne de her hangi bir terk edilmiş terk edilmişin o mazbut varlığı doyumsuz bir özveri ile işkillense de sus payı o hercai menekşenin boynu bükülmezden önce.

Külfeti ağır idi önceleri gerek gidişlerin sancısı gerek mecburiyetlerin yüreğe düşürdüğü o yıldı.

Seni gördüm dün tozlu çerçevemde o yırtık resmin kıyısında. Oysaki ortada idin önceleri olağanca haşmetinle ki seni yüceleştiren sakladığın o sevgi idi. Hep saklamıştın ya da olmayan bir sanıyı mesken kılmıştım olmayan yüreğinde. Beden dilin o kadar çok şey söylüyor ki hele ki o son kare kayıtlı silinmemecesine ta ki... Evet, ta ki son şahit de ortadan kalkana kadar. Bu da mümkün değil ne yazık ki Yaratan idi tek şahidimiz: Her köşede, her kuytuda ve merkezinde birlikteliğimizin ya da olmayan bir bileşke ne de olsa iki nokta arasındaki o doğru her nedense fazlasıyla kıvrımlı ve kaypak.

İthamlar, yergiler kısaca tüm yalanları ile sefil gidişatın erdiği son nokta. Yegâne katmanı iken o kalın sayfa örtülü meftaların kül rengi yüzlerine. Mutlu addedilen bir sefalet süregelen. Bensiz ve yolsuz varlığın, sensiz ve yorgun onca hatırat. İmgelerin hatırı kalmasın sakın ha. Hadi tüm bahanelerini ileri sür ve sığın o kalın duvarların arkasına ve sür sefanı sürebildiğin kadar. Aman ha, sakın verme ve verme velveleye ortalığı sonra ardından kim yas tutar benim haricimde.

Ne kimliğin ne vafın ne de adın hatta tek bir harf bile değmez nakşetmek için gizli saklı ne varsa.

Aslında ulu orta peyda olmuş bir yadsımazlıkla her ne kadar girsen de şekilden şekle bil ki ne hükmün geçer ne de sözün. Ne de olsa ifşa ettim edeli ifa edemediğim bir görevsin neticede istifamı verdiğim hatta fesih ettiğim bir sözleşme her bir maddesi kayıt dışı ve her bir kelamın ve o cüzi iraden kanun dışı.

Zaman nasıl da göreceli ve duygular nasıl da izafi. Yoksa hiç mi var olmadık yoksa hepten mi kaybolduk ve unutulduk. Ne bir inkâr ne de itiraf senden duymak istediğim zira bilmez miyim nasıl da ketumsundur.

Sahi neydik biz? Bir elmanın kabuğu ve çekirdeği kadar fuzuli bir varlık mıydım yoksa sen merkezinde iken evrenin.

Sahi kimdik biz? İki dost mu iki çocuk mu yoksa hiçbir anlam ihtiva etmeyen, ögesi dahi olmayan bir cümle miydik öznesinin hep biz'e tekabül ettiğine inandığım.

Doğru ya; ben ne zaman biz'e terfi ettim ki. Bırak özneyi ben neye tekabül ettim ki şu ahir ömrümde. Varsa yoksa tekil ve sakil kimliği ile bir günah keçisi ne bir sürüye dâhil ne de olası bir düzeneğin tek bir üyesi. Kümem hep yalnızlık oldu onca gürültü ve şamataya rağmen. Hep sevgi ile haşır neşir olduğuma inanırken neşriyatın yordanası son cümlesiydim asla birincil sıraya muktedir olamamış.

Oldum olası o komik yanım bak o resimdeki palyaçoğu hatırladın mı? Seni güldürürken kan ağlayan yüreğim. Yeter ki sen mutlu ol... Ya ben? Ne zaman sordun ki mutlu olup olmadığımı. Oysa hep beklemiştim bu soruyu. Mutluluğa nail olmayan biri olarak ne yazık ki beni de kendinle eş değer gördün. Oysa gülmek hatta basit bir gülümseme bu kadar zor olmamalı, olmamalıydı da. Altı üstü bir dudak kıvrımı ve basit bir mimik hele ki yürek çarpıyorsa o neşenin eşliğinde.

Gülmek değil mi insana en çok yakışan her ne kadar son zamanlarda buralara yolu düşmese de.

"Mutlu olup olmaman değil önemli olan" deme hakkına sahip değilsin çünkü ben bunu senin için yürekten diliyorum en azından geçirdiğimiz kutsal zamanların hatırına.

Sıfatlardan oldum olası nefret etmişimdir sen bunların çoğuna sahip iken irdelenesi hangi sığata sahip çıktım ki. Artık sıfatların yerini zamirler aldı ve gizli özne olma şerefine nail olarak ne yazık ki yüklemelerin güdümündeyim yer ve zaman bakımından bir o kadar kifayetsiz ve nasıl da durağan.

Seni gördüğüm gün idi kazanımım olan o ganimet.

Ve yine seni en son gördüğüm gün idi karanlıklara karışan o muamma kimliğin.

Renklerin cümbüşü, kelimelerin çığırkan tınısı ve sevdanın o nazlı dili.

Tekrar karşılaşma ihtimalimiz olsa bile bir hayalet ile nasıl muhatap olabilirim ki hele ki karanlığa nail olmuş bir karartı iken. Bilirsin hep beyazı sevmişimdir ve bir de pembeyi...